

## ԱՆՏԱՌԻՆ ՄԷՋ

Տենդ մը սարսուռ առ սարսուռ ջիղերուս մէջ կը պարէ...  
 Նայուածքիս տակ ապշահար՝ մացառ մ'այնտեղ կը դռայ.  
 Հիւղեր յուզմամբ կը խըշշան, կը բաժնուին իրարմէ  
 Ու ստուեր մը հոն, անոնց մէջ, կը բեկբեկի դեռ ահա ...:

Հեւ մ'իբ կուրծքէն կը փրթի, կը գարնուի իմ կուրծքիս,  
 Կը կորսուի անձկութեամբ հագի մը մէջ տենդագին.  
 Ու հեծեծանք մ'աղէխարշ, երգի մը պէս քախծալից,  
 Միջոցին մէջ կը լեցուի սօսափին հետ տերեւին ...:

Ինչպէս ծառերն անտառին, այլայլած ու ամեհի՝  
 Կանգնած ենք մենք դէմ առ դէմ ու կը խօսինք յամբօրէն,  
 Եւ բառերն ալ փերթ առ փերթ՝ վար կ'իյնան մեր շրթներէն ...:

Կըրակ մը բորբ ու այրող՝ երակներուս կը փարի,  
 Երբ աչքերն իր տենդայոյզ՝ աչքերուս մէջ կը հանգչին ...  
 Բայց կը մեկնի՝ տանելով կարծես իր հետ՝ իմ հոգին ...:

## ԹԱՓԱՌՈՒՄ

Լեռներն ահա կը բռնկին : Տերեւներէն ծառերուն  
 Կ'իյնայ ճանաչ մը ոսկի՝ ճակտիս վըրայ յամբօրէն.  
 Գիւղը կեանքով կը լեցուի, գիւղը բարի ու ժրպտուն,  
 Մինչ վըրաններն ըսպիտակ՝ կարօտ մ'աչքիս կ'օրօրեն ...:

Մայրի մը սէգ ու խոժոռ սեղմած կուրծքիս անընտել,  
 Կը փայփայեմ կարօտով, ճիւղերուն հետ կը խօսիմ,  
 Որոնց շուփին ամէն օր կուգար հասակը փըռել,  
 Երկնագոյն իր ըզգեստով, աղջիկն ինձի մըտերիմ ...:

Իրա՞ւ՝ սա հողը, որուն ես կը յառիմ անձկագին,  
 Ըզգաց շոյանքը անոր, ու բունը բիրտ այս ծառին  
 Երջանիկ է հրպուստովն իր մատներուն ու մարմնին ...:

Չայն մը, ձայնե՛ր դողդոջուն՝ անձրեւի պէս կը կաքին,  
 Կ'ըլլան երգեր մեղմօրօր, երգե՛ր անձիս հետ խօսուն,  
 Ու կը քափին վանկ առ վանկ տերեւներէն ծառերուն ...:

Կիպրոս, 1935

ՅԱՐՈՒԹ ԵՂԵԳԵԱՆ